

МУЗАТА НА КОШМАРИТЕ

ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР

Превод от английски език
Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

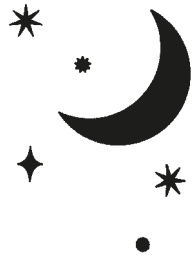
Всички права запазени.
Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Muse of Nightmares*
Copyright © 2018 by Laini Taylor
All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-2245-8

ПЪРВА ЧАСТ

елилит – съществително име

Татуировката на пъпа,
която момичетата в Плач получават,
когато стават жени

Остар.; от корените *елес* (човек) + *лилитай* (съдба)

*Показва момента, в който жената става господар
на собствената си съдба
и избира житейския си път*

КАТО БРИЛЯНТИ, КАТО НЕПОКОРСТВО

Кора и Нова никога не бяха виждали мезартими, но и те като другите знаеха всичко за тях. Знаеха каква е кожата им – „синя като сапфир“, казваше Нова, макар че и сапфири никога не бяха виждали. „Синя като айсберг“, казваше Кора. Виж, айсберги виждаха всеки ден. Знаеха, че мезартим означава Служител, но това не бяха обикновени Служители. Мезартимите бяха воините магьосници на империята. Те можеха да летят, можеха да бълват огън, да четат мисли и да се превръщат в сенки. Идваха и си отиваха през врати в небето. Можеха да церят болести, да се преобразяват, да изчезват. Притежаваха бойни дарби, нечувана сила и можеха да ти кажат какъв край те очаква. Не всичко закуп, естествено, но всеки си имаше по една дарба, която не избираше сам. Дарбите бяха заложени в тях, както във всички други, и чакаха, както жарава чака въздух, да бъдат избрани – ако си бил благословен да се родиш с късмет.

Така се случи с майката на Кора и Нова преди шестнайсет години, когато мезартимите за последно слязоха в Риева.

По онова време момичетата бяха много малки, за да

помнят синекожите и техния лекокрил метален кораб. Не помнеха и майка си, защото Служителите я отведоха, направиха я една от тях и тя никога вече не се завърна. До едно време им пращаше писма от имперския град Ака, където, разказваше им в тях, хората не били само бели и сини, ами във всички възможни цветове и палатът от божественния метал пътувал по въздуха от едно място на друго. *Мили мои*, пишеше в последното ѝ писмо, което беше пристигнало преди осем години, *аз заминавам надалече и не знам кога ще се върна, но дотогава вие сигурно ще сте станали големи жени. Грижете се една за друга и помнете – каквото и да говорят хората, ако ме бяха оставили, щях да избира вас.*

Щях да избира вас.

През зимата на Риева хората нагряхаха плоски камъни на огъня и ги мушкаха в спалните кожи нощем, макар че те изстиваха бързо и на сутринта гърбът болеше там, където са те убивали. Четирите думи от писмото бяха като нагорещени камъни, които никога не губеха топлината си, никога не те убиваха и Кора и Нова ги носеха навсякъде със себе си. Носеха ги като брилянти. Като непокорство. *Мама ни обича*, казваха лицата им, когато поглеждаха пренебрежително мащехата си Скои или отказваха да се свият уплашено пред баща си. Не беше кой знае какво богатство – писма вместо майка, а неотдавна им остана само споменът за писмата, след като Скои ги беше хвърлила в огъня, „без да иска“. Но поне бяха заедно. Кора и Нова – другарки, съюзници. Сестри. Бяха неделими като двустийше, което губеше смисъла си извън контекста. Имената им можеха спокойно да минат за едно – *Кораинова*, – защото почти никога не се чуваше само едното, а ако това се случеше, то звучеше непълно, като едната половина от черупката на мида, отворена и счупена на две. Бяха утеха една за друга, намираха убежище една в друга. Не се нуждаеха от магия, за да четат мислите си, достатъчен им беше един поглед, и хранеха едни и същи надежди. Стояха

една до друга, готови да посрещнат несгодите на бъдещето. Каквото и да струпаше отгоре им животът, както и да ги разочароваше, те знаеха, че могат да разчитат една на друга.

И тогава мезартимите се завърнаха.

Нова първа го видя. Беше на плажа и тъкмо се беше изправила, за да махне косата от очите си. Наложил се да използва предмишницата си, понеже с едната ръка държеше кука, а с другата ножа. Пръстите ѝ се бяха вкочанили и приличаха на грабливите нокти на птица. Беше се оклепала с кървища чак до лактите и по челото ѝ останала лепкава полузасъхнала следа. Тогава нещо блесна в небето и тя вдигна очи.

– Кора! – повика сестра си.

Кора не я чу. Лицето ѝ, също омазано в кръв, беше застинало в търпеливо вцепенение. Ножът ѝ се движеше напред-назад, но очите ѝ се бяха изцъклили, сякаш беше скътала съзнанието си на по-приятно място, защото спокойно можеше да мине и без него в тази противна работа. Помежду им лежеше полуограното туловище на един уул. Плажът беше осеян с десетки трупове, над които се бяха привели други женски фигури. Кръв и мас се бяха втвърдили по пясъка. Сировеите пищяха и се биеха за червата, а плитчините кипяха от риби бодливки и клонести акули, привлечени от сладко-солената смрад. Беше клането, най-ужасното време от годината в Риева – за жените и девойките поне. Мъжете и младежите го обичаха. Те не размахваха куки и ножове, а копия. Убиваха уулите и отсичаха бивните им за трофеи, които щяха да изваят, а животните оставяха на пясъка. Одирането и разфасоването беше женска работа, нищо че за това се искаше доста сила и издръжливост. „Жените ни са яки“ – хвалеха се мъжете горе от носа, далече от тежката миризма и мухите. И те наистина бяха яки, бяха уморени и мрачни, трепереха от усилията и бяха изцапани с

всички мръсотии, които изтичат от мъртвите тела.

Отблясъкът привлече погледа на Нова.

– Кора! – повика тя пак и този път сестра ѝ вдигна глава и проследи погледа ѝ към небето.

Сякаш Нова не можеше да осмисли видяното, докато и Кора не го видеше. Още щом сестра ѝ впери погледа си в нещото, и двете потрепериха от изненада.

Беше летателен кораб.

А това означаваше мезартими.

А те означаваха...

Спасение. Бягство от Риева, ледовете, уулите и робския труд. От тиранията на Скои и безразличието на баща им, а напоследък – изведнъж – и от мъжете. От една година на сам мъжете от селото почнаха да се спират, когато двете минаваха, като поглеждаха ту Кора, ту Нова все едно избираха агне за заколение. Кора беше на седемнайсет, Нова на шестнайсет. Баща им можеше да ги омъжи, когато поискаше. Не го беше направил досега само заради Скои, която не искаше да изгуби двете си робини. Те вършеха цялата къщна работа и гледаха сюрията от по-малките си полубратя. Но Скои не можеше да ги държи вечно. Девойките бяха дар, който трябваше да мине в ръцете на друг – или по-скоро добитък за продан, както отлично беше известно на всеки баща с хубава щерка в Риева. А Кора и Нова бяха хубавелки с лепеноруси коси и светлокафяви очи. Китките им се отличаваха с деликатност, която прикриваше силата им, и макар че фигурите им бяха увити в два-три слоя вълнени дрехи и уулска кожа, едрите им бедра си личаха под тях. Формите им бяха добре заоблени, че да сгриват спалните кожи нощем, а освен това двете бяха известни с трудолюбието си. Почнеше ли дълбоката зима, когато идваше месецът на мрака, те щяха да станат жени на тези, които предложеха най-много на баща им. Тогава щяха да ги разделят.

Ала не беше само бъдещата им раздяла или нежеланието

им да ги вземат за жени. Най-лошото беше, че щяха да изгубят лъжата.

Коя лъжа ли?

Това не е животът ни.

Откакто се помнеха, все това си повтаряха със или без думи. Имаха си начин да вперват настойчиво поглед една в друга, сякаш го изричаха на глас. Когато им беше най-тежко, по време на клането, когато деряха труп след труп, когато Скои ги биеше или когато храната им свършваше, преди да е свършила зимата, те подклаждаха лъжата си с общи сили. *Това не е нашият живот. Мястото ни не е тук. Мезартимите ще се върнат и ще изберат нас. Това не е истинският ни живот.* С каквато и трудност да се сблъскваха, това ги крепеше. Ако не бяха две, лъжата отдавна да беше угаснала като пламъка на свещ, прикриван от вятъра само с една ръка. Но те бяха две, поддържаха я жива с общи усилия, виждаха отражението ѝ една в друга, черпеха вяра една от друга, винаги заедно, винаги несломими.

Нощем си говореха шепнешком какви дарби ще имат. Бяха *сигурни*, че ще бъдат силни като майка си. Бяха родени за воини магьосници, а не за невестини робини или дъщери за черната работа. Мезартимите щяха да ги откарат в Ака, където щяха да се обучат за битки и да носят брони от божествен метал върху телата си, а когато му дойде времето, те също щяха да заминат надалече – нагоре, през някоя врата в небето, за да станат герои на империята, сини като сапфири и ледници и красиви като звезди.

Но годините се нижеха, мезартимите не идваха и лъжата изтъняваше, а когато се споглеждаха, за да открият вярата, която взаимно поддържаха, те започнаха да виждат страх. *Ами ако това все пак е животът ни?*

Всяка година в навечерието на дълбоката зима Кора и Нова се изкачваха по заледената пътека на хребета, за да видят за последно слънцето, което не след дълго щеше да се

скрие за месец. Да изгубят лъжата си беше като да изгубят слънцето – не за месец, а завинаги.

Пристигането на кораба беше като завръщането на светлината.

Нова извика. Кора се разсмя – с радост, с облекчение, с оскърбление.

– Днес ли? – попита тя кораба в небето. Звънкият ѝ ясен смях отекна ведро по плажа. – *Наистина ли?*

– Не можахте ли да гождете миналата седмица? – провикна се Нова с отметната назад глава и гласът ѝ оживя от същата радост и облекчение, същата остра нападка.

Косите им бяха сплъстени от пот, целите воняха на кръвица, очите им се бяха зачервили и пареха от газовете във вътрешностите, а мезартимите идваха точно *днес!* Другите жени, които клечаха между кухите мокри останки на полунасечените животни и облаците хапещи мухи по плажа, също погледнаха нагоре. Ножовете спряха работа. С приближаването на кораба сред безучастното вцепенение от клането се размърда страхопочитание. Ослепително син и лъскав като огледало, той беше направен от божествения метал, който отразяваше слънчевите лъчи и изгаряше очите им.

Корабите на мезартимите се оформяха от мисълта на капитана и този беше като оса с гладки като острие на нож крила и с глава от издължен овал с две големи орбити за очите. Тялото беше направено от гръдна част и корем, които се съединяваха в тънък кръст. Имаше дори и жило. Корабът прелетя над главите им и се скри от погледа зад скалната ограда, която пазеше селото от ветровете.

Сърцата на Кора и Нова тупкаха силно. Те трепереха замаяни от вълнение, напрежение, благоговение, надежда и удовлетворение. Забиха куките и ножовете в уула и докато разтваряха пръсти, за да пуснат изтърканите им гръжки, и двете знаеха, че никога повече няма да се върнат за тях.

Това не е животът ни.

– Ей, къде тръгнахте? – попита ги Скои, когато хукнаха към брега, препъвайки се.

Без да ѝ обръщат внимание, двете коленичиха в ледените плитчини, за да наплискат главите си. Морската пяна розвееше, а по неспокойните вълни подскачаха топчета мас и хрущяли, но водата все пак беше по-чиста от тях. Те затъркаха кожата и главите си, миеха лицата си взаимно, като внимаваха да не влязат на дълбокото, където се мятаха акулите и рибите бодливки.

– Връщайте се и двете – скара им се Скои. – Сега не е време да зарязвате работата!

Те я погледнаха с изумление.

– Мезартимите пристигнаха – изрече Кора с топъл от учудване глас. – Ще проверят уменията ни.

– Не и преди да свършите с този уул!

– Довърши го сама! – озъби ѝ се Нова. – Тебе няма да искат да те видят.

Лицето на Скои се сгърчи. Не беше свикнала да ѝ отговарят така нагло, но не беше само това. Мащехата им долови презрението в гласа на Нова. Преди шестнайсет години мезартимите направиха тест на Скои и момичетата знаеха каква е дарбата ѝ. Нямаше човек в Риева, който да не беше местван, освен малките деца, и само една беше Избрана – майка им Ниока. Тя притежаваше военна дарба с разрушителна сила, и то съвсем *буквално*. Можеше да изпраща взривни вълни в земята и във въздуха. Когато дарбата ѝ се беше пробудила за първи път, тя беше разлؤلала селото, причинявайки лавина, която заличи пътеката към закования вход на мината. Дарбата на Скои също беше военна, но беше толкова слаба, че приличаше на шега. Тя можеше да те накара да изпиташ усещането, че те боцкат с игли – или поне можа за краткото време, в което продължи тестът. Само избраните запазваха дарбите си, и то в строга служба

на империята. Всички останали трябваше да се върнат към незначителното си съществуване – недостойни. Немощни. Бледни.

Обидената Скои замахна за удар през лицето, но Кора я хвана за китката. Не ѝ каза нищо, само поклати глава. Скои гръпна ръката си, беше хем смаяна, хем побесняла. Момичетата винаги успяваха да я вбесят, не защото не ѝ се подчиняваха, а защото се държаха като недосегаеми и все гледаха на другите отвисоко, без да имат това право.

– Да не си мислите, че ще ви изберам само защото избрах *нея*? – попита тя злобно.

Идеалната Ниока. На Скои ѝ идеше да се изплюе. Не стига че мезартимите я бяха измъкнали от този скалист леден остров наред нищото, ами тя продължаваше невидимо да присъства в сърцето на мъжа ѝ, във фантазиите на дъщерите ѝ и в щедрите спомени на цялото село. Ниока хем се беше отървала от Риева, хем беше останала в паметта на хората с несъществуващото си съвършенство – навеки хубавата млада майка, призвана за по-велики дела. Устните на Скои се извиха в презрителна насмешка.

– Мислите си, че сте по-добри от нас? Мислите си, че майка ви беше по-добра?

– Да! – изсъска Нова на първия въпрос. – Да! – изсъска на втория, оголила зъби. – И да!

Идеше ѝ да захване мащехата им, но Кора я улови за ръката и я задърпа към пътеката, която като змия се виеше нагоре по скалата. Не бяха само те. Всички жени и момичетата бяха тръгнали да се връщат към селото. Имаха гости. Риева се намираще на дъното на света, там където щеше да бъде отводнителният канал, ако световите имаха канали. Чужденците бяха рядкост като пеперуди, донесени от буря, а тези – освен другото – бяха мезартими. Никои не искаше да ги изпусне, ако ще уулите да се развалят на плажа.

Хората си шушукаха жадно, засмиваха се приглушено,

навред кипна оживление и глъчка. Никой друг не си беше направил труда да се измие. Ако и да не бяха съвсем чисти, Кора и Нова си бяха изжулили ръцете и лицата до кръв, а солените си влажни коси бяха вчесали назад с пръсти. Всички други жени бяха омазани в почернели засъхнали кървища, а мнозина още държаха куките и ножовете си.

Приличаха на рояк побягнали убийци.

Стигнаха в селото. Корабът оса беше кацнал сред сечището. Мъжете и момчетата се бяха струпали около него и когато се обърнаха към жените, погледите им се изпълниха с отвращение и срам.

– Извинявам се за вонята – каза на височайшите гости старейшината на селото Шергеш.

И тъй, Кора и Нова видяха за пръв път мезартими, или за втори, ако се брои онзи преди шестнайсет години, когато Ниока ги беше държала на ръце, докато стоеше на тяхното място и чакаше животът ѝ да се промени.

Бяха четирима – трима мъже и една жена, и действително бяха сини като айсберги. Ако и да бяха таили малка надежда, че Ниока ще бъде сред тях, тя умря тук. Дъщерите бяха наследили светлата коса на майка си. Тази жена имаше гъсти черни къдрици. Единият от мъжете беше висок с обръсната глава, а другият имаше дълга бяла коса, сплетена на плитки, която стигаше до кръста му. Последният не се отличавахе с нищо, освен със синята си кожа. Изглеждаше съвсем обикновен. Косата му беше кестенява, лицето му незабележимо. Не беше нито висок, нито нисък, нито хубав, нито грозен, и все пак у него имаше нещо, което притегляше погледа. Дали беше разкрачената му стойка, или високомерната извивка на брадичката му? Без ясна причина Кора и Нова почувстваха, че той е капитанът, мъжът, който беше оформил божественя метал като оса и го беше докарал тук. Той беше ковачът.

От всички гарби на мезартимите – а те бяха твърде

много, за да се изброят, понеже всеки час списъкът с магии се увеличаваше с нови мутации – една беше от първостепенно значение. У всеки роден в света на Мезарет спеше способност, която се събуждаше, щом човекът се докоснеше до божествения метал, както наричаха редкия син елемент мезартциум. Но в морето от хора едва една шепа притежаваха първичната способност да го подчинят. На тези малцина им викаха ковачи, защото придаваха форма на мезартциума, както обикновените ковачи обработваха обикновените метали, но те не използваха огън, наковалня и чук, а мисълта си. Мезартциумът беше най-твърдото известно вещество. Не го режеше нож, не го горяха огън и киселина. Дори дракотина не можеше да му направиш. Но за мисълта на ковачите той беше мек и податлив на всяка заповед. Те можеха да го извличат от земята, да го моделират, да събудят изключителните му качества. Можеха да го използват за строежи, за летене и се *сближаваха с него* като с нещо живо.

За тази дарба си мечтаеха децата в селото, когато си играеха на Служители, и за нея шепнеха сега, пламнали от нетърпение, като изброяваха какви щяха да бъдат техните кораби, когато получат силата си – крилати акули, летящи змии, метални грабливи птици, демони и скатове. Други изреждаха не чак такива страшилища – песнопойки, водни кончета, русалки. Аоки, едно от полубратчетата на Кора и Нова, обяви на всеослушание, че неговият кораб ще излежда като *дупе*.

– Вратата ще бъде *дунката* – обясни той с тънко гласче и се посочи отзад.

– Такра, не позволявай на Аоки да стане ковач – прошепна Кора, призовавайки предводителката на серафимите, на която се молеха в малката скална църква.

Нова сподави смеха си.

– Боен кораб с формата на дупе ще бъде страшно нещо – каза тя. – Ще ти открадна идеята, ако излезе ковач.

– Не, няма да му я крадеш – обади се Кора. – Нашият кораб ще бъде уул, за да ни напомня винаги за любимия ни бащин дом.

Този път смехът им звънна по-силно и баща им ги чу. С един поглед той ги накара да млъкнат. За това го биваше. Това трябваше да бъде дарбата му – убиец на радостта, враг на смеха. Всъщност при пробата се оказа, че владее една от стихииите. Той можеше да превръща всичко в лед и това също му подхождаше. Но и той нямаше мощ като Скои, като всички в Риева и почти всички в останалия свят. Силните дарби бяха рядкост. Тъкмо затова Служителите обикаляха и тестваха хората, търсейки игли в купите сено, които да влязат в имперската армия.

Кора и Нова знаеха, че са игли. Не можеше да бъде иначе.

Радостта им се разколеба и този път не ги уплаши погледът на баща им, а на Служителите, които оглеждаха жените, докато те се трупаха. Мезартимите не можаха да скрият отвращението си от вонята им. Единият пошушна нещо на друг и в отговор той нагаде дрезгав като кашлица смях. Кора и Нова не можаха да ги винят. Мирцзмата беше противна даже когато си свикнал с нея. Какво ли им беше на четуримата, които никога не бяха виждали уули и на които никога не им се беше налагало да дерат или кормят труп? Момичетата ги болеше, че са част от тази неспокойна ужасна тълпа, че в очите на Служителите те не се отличават с нищо от всички останали. Двете се замолиха отчаяно наум. В един и същи миг си помислиха за едно и също нещо, но това не би ги изненадало.

Погледнете насам, изпратиха те молбата си към мезартимите. *Погледнете насам*.

И сякаш го бяха казали на глас, сякаш го бяха изкрещели, единият от четуримата млъкна по средата на изречението и се обърна право към тях.

Сестрите замръзнаха, стиснаха си ръцете с вдървени

пръсти и отстъпиха стреснато назад. Беше високият с бръснатото синьо теме. Мъжът ги беше чул. Явно беше телепат. Очите му се впиха, *изляха се* в техните. Те го почувстваха като бриз, който разклаща трева, разгърща я и я разглежда, точно както си бяха пожелали. После той каза нещо на жената, която на свой ред каза нещо на Шергеш.

Старейшината на селото сви устни раздразнено.

– Нека момчетата да минат първи... – подхвърли той, но жената му отвърна:

– Не! Тук има кръв на Служители. Първо тях ще изпитаме.

Кора и Нова бяха отведени на кораба оса, а вратите му се затвориха зад тях.

НОВИ УЖАСИ

От шестия си рожден ден насам Сараи беше живяла и в продължение на четири хиляди ноци беше изучавала пейзажите на сънищата в Плач, беше ставала свидетел на ужаси, беше ги предизвиквала. Тя беше Музата на кошмарите. Нейните сто стражи молци бяха кацали на всяко чело и нито един мъж, жена или дете не бяха защитени от нея. Тя познаваше срамовете и тревогите на хората в Плач, мъките и страховете им и беше мислила... беше вярвала, че няма ужас, който да я изненада.

Това беше преди да ѝ се наложи да коленичи в цъфналата градина на цитаделата и да подготви собственото си тяло за кремация.

Горкичкото то, лежеше между белите цветя, красиво и в ярки цветове – синя кожа, розова камизола, коса с цвят на канела, червена кръв.

В продължение на седемнайсет години това е била тя. Тези нозе бяха сновали безспир неспокойно из цитаделата. Тези устни се бяха усмихвали, бяха изпускали с ням вик молци в небето, бяха пили дъждовна вода от гравирани сребърни чаши. Всичко, което е било Сараи, беше пунало корени

в плътта и костите пред нея. А сега смъртта я беше изтръгнала от тялото, беше я оставила без кожа. Какво беше то сега? Една вещ. Артефакт на пресечения ѝ живот, който щяха да изгорят.

Сега Сараи вече знаеше: нови ужаси ще има вечно.

ДРИПАВОТО МОМИЧЕНЦЕ С БЕЗДУШНИТЕ ОЧИ

Миналата нощ цитаделата на мезартимите едва не падна от небето. Ако това беше станало, тя щеше да смаже Плач, а малцината оцелели щяха да се удавят в потока от подводната река, която щеше да залее улиците. Но нищо подобно не се случи, защото един човек предотврати нещастията. Нямаше значение, че цитаделата от чуждоземен метал беше висока над сто метра и направена от един бог във формата на ангел. Ласло беше спрял падането ѝ, Ласло Странник, мечтателят фаранджи, който се оказа бог, и вместо всички да загинат, умря само Сараи.

Е, това не беше съвсем вярно. Умря и Дрейв, специалистът по взривовете, но неговата смърт беше заслужено възмездие. Смъртта на Сараи беше лош късмет. Тя стоеше на терасата си, точно в отворената длан на гигантския серафим, когато цитаделата се наклони. Нямаше за какво да се хване, плъзна се като коприна по гладката ръка от син мезартуим и излетя от ръба.

Беше паднала и беше умряла и човек би си казал, че това ще е краят на ужаса, но не беше. Предстоеше още по-страшното изгубване. Душите на мъртвите не угасваха, когато

искрата на живота напуснаше тялото. Те се изливаха във въздуха, където бавно чезнеха. Ако човек беше живял дълго, беше уморен и готов, тогава изгубването щеше да му донесе покой. Но Сараи не беше готова и имаше чувството, че се разтваря като капка кръв във вода или като зърно от град върху топъл червен език. Светът се беше опитал да я разтвори, да я стопи и да я погълне обратно.

Ала нещо го спря.

И това нещо, естествено, беше Миня.

Малкото момиченце беше по-силно от алчната уста на целия свят. Тя измъкваше призраците от гърлото му, докато той се мъчеше да ги погълне цели. Беше измъкнала и Сараи. Беше я спасила. Дарбата на Миня, изгънка на боговете, беше да улавя душите на новопочиналите, за да не се стопят във въздуха. Но това беше *половината* от дарбата ѝ и в първите мигове на спасението замаяната Сараи не помисли за останалото.

Сякаш беше спасена от удавяне. Безпомощна и сама, тя се разнищваше, повлечена от течението на небитието, а в следващия миг пак беше себе си и стоеше в градината на цитаделата. Първото нещо, което видя с новите си очи, беше Миня, и първото, което направи с новите си ръце, беше да я презърне. В облекчението си беше забравила за противоборството помежду им.

– Благодаря ти! – прошепна бурно.

Миня не я презърна, но Сараи не забеляза това. В този миг облекчението ѝ беше твърде силно. Почти се беше разтворирила в нищото, но ето я сега тук – истинска, плътна, у *дома*. При цялото ѝ желание да избяга от това място сега то ѝ се струваше като убежище. Озърна се – всички бяха тук: Руби, Спароу, Феръл, двете Елн, неколцина от другите призраци и...

Ласло.

Прелестен и син, Ласло стоеше там с вещосветлина в

очите и Сараи се изпълни с възхищение. Сякаш беше гъх, поет в мрака и изпуснат отново в песен. Беше мъртва, но беше музика. Беше спасена и замаяна от радост. Тя полетя към него. Той я презърна с грейнало от обич лице. По бузите му имаше сълзи и тя ги изпи с целувките си. Усмивнатата ѝ уста се срещна с неговата.

Тя беше призрак, а той беше бог и двамата се целунаха, сякаш бяха изгубили и намерили мечтата си.

Устните му погалиха рамото ѝ до тънката презрамка на камизолата. Беше я целунал там в последния им общ сън, когато тялото му притисна нейното върху меките постели и светъл огън се пръсна в телата им. Това се беше случило едва миналата нощ. Той я беше целунал по рамото в съня си, а сега я целуваше по призрачното ѝ рамо. Тя наведе глава и зашепна в ухото му.

Думите напираха на устните ѝ, най-сладките думи на света, които още не си бяха казали. Времето не им беше стигнало и сега тя не искаше да губи нито една ценна секунда. Но думите, които излязоха от устата ѝ, не бяха сладки и не бяха *нейните*.

Това беше другата половина от гарбата на Миня. Да, момиченцето улавяше душите и ги привързваше за света. Даваше им форма. Истинност. Предпазваше ги да не се стопят.

Но освен това ги контролираше.

– Ще играем на една игра – чу се да казва Сараи. Гласът беше нейният, но тонът беше мелодичен и остър като нож, от който капе захарен сироп. Миня говореше *чрез* нея. – Игрите ми се удават. Ще видиш. – Сараи се опита да замълчи, но не можа. Устните, езикът и гласът не ѝ се подчиняваха. – Ето как се играе тази. Има само едно правило. Ще правиш каквото ти кажа или ще пусна душата ѝ на свобода. Какво ще кажеш?

Ще правиш каквото ти кажа.

Или ще пусна душата ѝ на свобода.

Тя усети как Ласло се изопна, а после се отдръпна, за да я погледне в лицето. Вещосветлината беше изчезнала от очите му, заменена от ужас като ехо на нейния собствен. Новата им реалност бавно се проясняваше. Сега Сараи беше призрак в плен на Миня, а тя разбираше преимуществото си и се възползваше от него. Ласло обичаше Сараи, а Миня държеше нишката на душата ѝ в своя власт, значи държеше и Ласло.

– Кимни, ако разбираш – каза тя.

Ласло кимна.

– Не! – извика грезгабо Сараи, ужасена.

Имаше чувството, че сама си беше върнала гласа, но изведнъж ѝ просветна, че Миня ѝ беше позволила да говори, че всичко, което правеше сега, го правеше или защото момиченцето я принуждаваше, или защото ѝ позволяваше да го направи. *Богове!* Тя беше дала клетва никога вече да не се подчинява на уродливата воля на Миня, а сега беше неин роб.

Ето така изглеждаше сцената в градината на цитаделата – притихналите цветя, редицата слибови дръвчета и ивиците мезартцум, които Ласло беше откъснал от стениите, за да попречи на атаката на призраците. Оръжията им бяха зазидани в него и зад тях се въртяха дузина призраци. Руби, Спароу и Феръл още стояха един до друг при перилата на терасата. Расалас, металният звяр, на пръв поглед изглеждаше неподвижен, но едрите му гърди се повдигаха и въпреки бездействието си той изглеждаше жив. Над тях в небето кръжеше голямата бяла орлица, която бяха кръстили Привидение.

А в средата на градината, върху килима от цветя, лежаша синьото и розовото, канеленото и кървавочервеното на трупа на Сараи, над който двамата с Ласло гледаха Миня.

Момичето беше гребничко в неестественото си тяло и

още беше облечено в групите, в които се бяха превърнали грешките му отпреди петнайсет години. Лицето му беше кръгличко и пухкаво, детско личице, а големите му черни очи горяха със злобно ликуване. Само с тези огнени очи, които противоречаха на гребния ѝ ръст и мърлявия ѝ вид, тя успяваше да излъчва сила и нещо по-лошо от сила – един злостен фанатизъм, който не признаваше чужда правда и закон.

– Миня – помоли я Сарау, докато главата ѝ се въртеше замаяно от всичко ново – смъртта ѝ, силата на Ласло, и всичко старо – омразата и страха, които управляваха живота им, а също и живота на хората. – Всичко се промени. Не разбираш ли? Свободни сме.

Свободни. Думата звънна като песен. Полетя. Тя си представи, че добива очертанията на един от нейните нощни молци и се завърта трепкаща във въздуха.

– Свободни ли? – повтори Миня и думата не затрепка в устата ѝ. Не полетя.

– Да – потвърди Сарау, защото тук беше отговорът на всичко.

Ласло беше отговорът на всичко. Покрай смъртта и спасението си тя нямаше време да разбере, но сега се улови за тази нишка надежда. През целия им живот те бяха хванати в капана на този затвор в небето, без да могат да се спасят, да избягат и дори да затворят вратите. Бяха живели с увереността, че рано или късно хората ще дойдат и кръвта ще потече. До миналата седмица бяха сигурни, че това ще бъде тяхната кръв. Армията на Миня показа друго. Сега вместо да умрат, те щяха да убиват. И какъв щеше да бъде тогава животът им? Пак щяха да останат в затвора, но с трупове за компания и омраза и страх, които нямаше да бъдат наследство от родителите им, а техни собствени, нови и ярки.

Но защо да бъде така?

– Ласло може да контролира мезартиума – каза Сарау. – Нали винаги това сме искали! Той може да премести цитаделата. – Тя го погледна с надеждата, че е права, и ново сияние бликна в нея. – Сега можем да отидем навсякъде.

Миня я погледна равнодушно, преди да премести погледа си върху Ласло.

Той не можеше да прозре какво мислеше момиченцето. В очите ѝ нямаше въпрос. Те бяха черни и безизразни като бръмбарова черупка, но той се улови за същата надежда като Сарау:

– Вярно е. Аз усещам магнитното му поле. Ако вдигна котвите, мисля... – Замълча. Нямаше време за съмнения. – Знаем, че ще полетим.

Това беше нечувано. Небето ги приканваше мълчаливо да тръгнат във всички посоки. Сарау го почувства. Руби, Спароу, Феръл също и затова се приближиха, все така хванати един за друг. След дългите години на безпомощно криене и целия им страх сега те можеха просто да заминат.

– Поздравете Избавителя – изрече Миня с равнодушен като погледа си глас. – Но не бързайте да планирате курса. Не съм свършила с Плач.

Не съм свършила с Плач. Устата на Сарау пресъхна. С този невъзмутим тон тя можеше да говори за всичко, но говореше за отмъщение.

Говореше за клане.

През последните дни много бяха спорили и всички грозни думи на Миня вдигнаха оглушителна врява в главата ѝ.

Повдига ми се от теб! Виж се колко си отстъпчива само!

Жалка си! Ти ще ни оставиш да умрем!

Обидите можеше да преглътне, дори и обвиненията в предателство. Те я жегваха, но жестокостта я отчайваше.

Ще се наситя на кръв, когато си върна за всичко!

Миня беше абсолютно убедена в правотата си. Хората

бяха изклали нейния род. Тя беше слушала от коридора как с всяко следващо дете писъците намаляват, докато накрая се беше възцарила тишина. Миня беше спасила каквото можа, а то не беше много – едва четири срещу трийсет изклани дечица. Беше слушала през цялото време. Всичко, което беше, всичко, което правеше Миня, беше дошло от онази касапница. Сараи беше готова да се обзаложи, че светът никога не беше виждал по-чист гняв от нейния. Докато я гледаше сега, тя за първи път си пожела да има дарбата на майка си Исагол, богинята на отчаянието, която манипулирала емоциите. С нея Сараи щеше да обърне омразата на Миня. Но за какво ли друго я биваше и нея, освен за кошмарите?

– Миня, моля те – каза тя. – Толкова много скръб преживяхме. Това е шанс за ново начало. Ние не сме нашите родители. Не е нужно да бъдем чудовища. – Тя изрече молбата си с дрезгав шепот. – *Надей да ни превръщаш в чудовища.*

Миня наклони глава.

– Ние – чудовища? И ти защитаваш бащата, който се опита да те убие в лؤلката. Великия Богоубиец, палача на малки деца. Ако това означава да бъдеш герой, Сараи... – Тя оголи гребните си млечни зъбки и изръмжа: – *Предпочитам да бъда чудовище!*

Сараи поклати глава.

– Не го защитавам. Тук не става дума за него. Става дума за нас и какви ще изберем да бъдем.

– Ти нямаш право да избираш – рязко отсече Миня. – Ти си мъртва! А аз избирам да бъда чудовище!

Надеждата на Сараи угасна. Тя поначало не беше силна. Познаваше Миня отлично. Сега, когато Сараи беше призрак, тя можеше да я накара да направи това, което отдавна отказваше – да убие баща си, Богоубиеца Ерил Фейн. А след това какво? Докъде щеше да ги отведе отмъщението на Миня? Как точно се канеше тя да си върне за Клането?

Колко хора трябваше да умрат, за да остане доволна?

Сараи се обърна към Ласло.

– Чуи ме – каза му бързо, защото се боеше, че Миня ще ѝ вземе гласа. – Не бива да я слушаш. Ти не я познаваш! – В края на краищата всичко зависеше от него. Миня можеше да избере да бъде чудовище, но без силата на Ласло тя не беше по-страшна заплаха, отколкото е била винаги, затворена тук в цитаделата, без да може да стигне до враговете си. – Ти можеш да я спреш.

Ласло я чу, но думите ѝ му се сториха като символи, които трябва да разчете. Твърде много неща се бяха случили. Тя беше умряла. Той беше държал прекършеното ѝ тяло. В момента то лежеше ей там. Според всичките му познания за света това би следвало да бъде краят. Да, но тя стоеше до него. Беше *едновременно* и там, и тук, и макар да знаеше, че е презърнал духа ѝ, той не успяваше да повярва докрай в това. Беше толкова истинска. Той я погали по гърба. Камизолата се плъзна точно като коприна върху кожа, а тялото ѝ беше меко, еластично и топло под пръстите му.

– Сараи, сега, когато те имам, няма да ѝ позволя да пусне душата ти. Обещавам.

– Не ми обещавай това! Ласло, ти не трябва да ѝ помагаш! Нито заради мен, нито заради нещо друго. Това ми обещаи!

Той примигна. Думите ѝ достигнаха съзнанието му, но той не можа да ги приеме. Сараи беше богинята, която беше срещнал в съня си и с която беше падал сред звездите. Беше ѝ купил луната, беше я целунал по синята шия, беше я презръщал, докато тя плачеше. Тя беше спасила живота му. *Беше спасила живота му*, а той не можа да спаси нейния. Беше немислимо да я предаде отново.

– Какво каза? – попита той пресипнало.

Сараи чу страданието му. Гласът му беше дрезгав и развълнуван. Подействия ѝ като нещо осезаемо, като милувка-

та на мазолеста длан, в която искаше да се сгуши и която да я милва вечно. Но тя се принуди да изрече горчивите слова. Страхът от небитието още пулсираше в нея, обаче каза решително:

– Препочитам да изчезна, отколкото да стана причина за твоята смърт и края на Плач.

Разруха. Смърт. Това бяха грозни думи. Ласло разтърси глава, но не може да се отърси от тях. Той беше спасил Плач. За нищо на света не би навредил на града. Но не можеше да изгуби Сараи. Наистина ли това беше изборът пред него?

– Не можеш да искаш от мен да не те спася.

Тогава се намеси Миня.

– Ама и ти, Сараи, какво си мислиш? – Тонът ѝ под-сказваше, че съчувства на Ласло за тежкото му положение, сякаш Сараи го беше поставила в него, а не тя. – Че ще те остави ей така да се изгубиш във въздуха и да му тежиш на съвестта ли?

– Не говори за съвестта му – изкрещя Сараи, – когато си готова да я разкъсаш на две, без да ти мигне окото!

Миня сви рамене:

– Две половини пак правят едно цяло.

– Не, не правят! – отвърна с горчивина Сараи. – Никоой не знае това по-добре от мен!

Миня я беше превърнала в Музата на кошмарите, но след като години наред се беше потапяла в хорските сънища, Сараи се беше променила. По-рано тя носеше омразата като броня, но беше я захвърлила и без нея остана без защита срещу страданията на Плач. Съвестта ѝ се беше разкъсала на две и по средата зееше рана. Две половини не правеха едно цяло. Те си оставаха две проклети, разделени половини – едната част беше върна на нейното семейство в цитаделата, а другата разбираше, че хората са жертви също като тях.

– Горкичката! – рече Миня. – Аз ли съм виновна, че имаш такава слаба съвест?

– Да избереш мира пред войната, не е слабост!

– Слабост е да избягаш – изръмжа Миня. – Аз няма да бягам!

– Това не е бягство! Ние сме свободни да си тръгнем...

– Не сме свободни! – сякаш излая Миня. – Как може да бъдем свободни, когато не сме раздали справедливост?

Яростта ѝ пламна. Тя вечно тлееше в нея и малко ѝ трябваше, за да се разгори. Мисълта, че убийците не бяха наказани, че Богоубиеца се разхождаше необезпокояван по окъпаните в слънце улици на Плач, разпалваше адски огньовете в сърцата ѝ и тя не можеше да проумее, никога нямаше да проумее защо в Сараините не ставаше същото. Какво не ѝ беше наред, че Клането не означаваше нищо за нея?

– Но си права за едно – кипна тя. – Всичко се промени. Вече не се налага да ги чакаме да дойдат при нас. – И добърши с пресметлив поглед към крилатия звяр Расалас: – Сега по всяко време можем да слезем долу в града.

Долу в града.

Миня в Плач.

Ласло и Сараи стояха един до друг. Ръката му беше топла на кръста ѝ и тя почувства шока, който мина през него. Идеята Миня да слезе в Плач разтърси и нея. Тя си представи ясно картината – едно групаво малко момиченце с бездушни очи води армия от духове, които щеше да насъска срещу собствените им роднини и приятели, а всеки мъртвец щеше да бъде още един войник за нейната армия. Кой би могъл да пребори такава сила? Тицерканите бяха силни, но се брояха на пръсти, а никой не можеше да рани или убие призрак.

– Не! – задави се Сараи. – Ласло няма да те отведе в града!

– О, ще ме отведе и още как. Ако те обича.

Думата, която беше така сладка на езика на Сараи преди малко, прозвуча скверно в устата на Миня.

– Нали ще ме забедеш? – обърна момиченцето черните си очи към Ласло.

Как можеше да ѝ отговори той? И двата избора бяха немислими. Объркан и замаян, разклати глава, за да я проясни, но Миня взе това за отговор и очите ѝ се стесниха до цепки.

Тя не знаеше откъде се беше взел този непознат, нито как така и той като тях се беше пръкнал издънка на боговете, но едно нещо знаеше със сигурност – беше спечелила. Той владееше дарбата на Скатис, но тя пак го беше надвила. Толкова ли не можеха да разберат? Те ѝ бяха в ръцете, ала стояха там и спореха, сякаш се водеше някаква дискусия.

Нищо не можеше да бъде по-далеч от истината.

Когато печелеше на куел, а Миня *винаги* печелеше, тя обръщаше дъската и разпиляваше фигурките по земята, за да може падналият да ги събере, като пълзи на четири крака. Беше важно той да разбере, че е паднал. Понякога се налагаше да му изясни положението. Но как?

Нищо по-лесно от това. Непознатият беше презърнал Сараи, сякаш беше негов. Но тя не беше. Той нямаше да може да я презръща, ако Миня реши да му я вземе.

И тя така и стори.

Изскубна му я от ръцете и даже пръста си не мръдна. Просто накара материята да ѝ се подчини. Можеше да го направи да изглежда все едно Сараи се движи по своя воля, но какъв урок беше това? Вместо това тя я хвана за китките, за косата, за *съществуто* ѝ. И гръпна.